

taphoric associations such as clouds, god, angels, ascension, dreams, Greek mythology or any other kitsch relationships. (bold van de auteur, nvdr). Rather, Blur offers a blank interpretative surface.’ Dat is meteen al straffere kost natuurlijk. Daar moeten we nog op terugkomen.

3. ‘For our visually obsessed, high resolution/high definition culture, blur is equated with loss... Our proposal has little to do with the mechanics of the eye, but rather the immersive potential of blur on an environmental scale. Broadcast and print media feed our insatiable desire for the visual with an unending supply of images... but as an experience, blur offers little to see. It is an immersive environment in which the world is put out of focus so that our visual dependency can be put into focus.’

Wat hier betoogd wordt, is dat het project een ethische meerwaarde biedt, in de mate dat het ons duidelijk maakt hoezeer we verlaafd zijn aan media door ons onder te dompelen in een radicaal andere ervaring. Dat is al bij al meer dan ‘niets’, toch? Of is het net minder dan niets?

4. En er volgt meer. De rechtvaardiging van het project met de Led-panels (daar is dan toch wel iets te zien, of hoe moeten we dat nu begrijpen?) liep als volgt: ‘The experience of the cloud figures the unimaginable magnitude, speed and reach of telecommunications. Unlike entering a building, the experience of entering this habitable medium in which orientation is lost and time is suspended is like a suspension in ‘ether’. It is a perfect context for the experience of another all-pervading, yet infinitely elastic, massless medium, one for the transmission and propagation of information: the Internet. The project aims to produce a technological sublime, felt in the scaleless and unpredictable mass of fog.’ Wie sprak daar weer over het bannen van kitsch-referenties?

Blur is big

Bovenstaande citaten worden zo uitgebreid weergegeven omdat ze meteen iets duidelijk maken. Op een affirmatieve, staccato toon wordt hier voortdurend losjes gerefereerd aan allerlei (post-)modernistische denkbeelden die in hoog aanzien staan. De grote kanonnen worden onmiddellijk van stal gehaald. In het tweede citaat bijvoorbeeld gaat het over a blank interpretative surface. Waar hebben we dat nog gehoord? Dat oppervlak wordt duidelijk gedacht in oppositie tot een context die door het visuele geobsedeerd is. Het wordt bovendien in stelling gebracht tegen alle expo-paviljoenen die proberen ons één of ander diets te maken. Ter-

wij hier het sublieme nagestreefd wordt: de confrontatie met het onuitsprekelijke, het onbeschreven blad, het onzegbare *e tutti quanti*. Toch blijf ik zitten met de vraag waar, op welk moment en op welke wijze deze blik in de existentiële dan wel epistemologische afgrond dan tot stand komt? Hoe zit dat bijvoorbeeld met die opschorting van het visuele? Mij komt het voor dat dit object net heel sterk op zowel een fysieke als een visuele ervaring berust.

Van buitenaf gezien gaat het om een visuele prikkel. Ongetwijfeld vraag je je af hoe die gigantische wolk tot stand komt, en zeker zal je geboeid blijven kijken naar de wisseling van de vorm en lichtweerkaatsing op die wolk. Wat dat betreft is het object een mooi alternatief voor staren naar de wolken of kijken in het haardvuur. Zoals bekend zijn dat activiteiten die de vreemdste gedachten in beweging kunnen zetten. Die gedachten verwaaien echter even snel als de wolken voorbijgeleden zijn of het vuur gedoofd is. Het grote verschil is dat het hier om een volstrekt artificieel element gaat. De kat zou echter pas op de koord komen als we de wolk binnendringen en zo beroofd worden van onze gewone visuele oriëntatie, maar daarentegen wel het gevoel krijgen door een vochtige massa omhuld te worden. Mevrouw Diller heeft ons wel expliciet verboden om hierbij kitsch-gedachten te koesteren over engelen enzovoort, maar die heb je ook niet nodig om uit te tekenen wat het effect is: een onderdompeling in een context die ons bewust maakt van onze afhankelijkheid van visuele prikkels en een geordende context – van architectuur in het algemeen dus. Dan kan je net zo goed bij valavond in de herfst op de Hoge Venen gaan rondwalen. Spanning gegarandeerd.

Dit ‘natuurlijke’ voorbeeld van mist toont echter wat de *fun* van Blur is: je weet pertinent zeker dat je hier niet echt zal verdwalen, noch in een of ander moeras wegzinken. Integendeel, waren er genoeg centen geweest dan had je tussendoor even gletsjerwater kunnen gaan drinken of sushi gaan eten onder het water. Héhé, dat was wel een belevenis zeg. Voor liefhebbers van kermisattracties moet dit een topervaring zijn. De ervaringsstructuur van deze wolk is de absolute *kick*: je wordt voor even, willens en wetens, compleet ondergedompeld in het gevaar. Zo vergeet je voor even al het andere, je denken staat er zelfs bij stil (hé, dat was toch niet de bedoeling?), maar je weet pertinent zeker dat